

Csontos Márta

Feljegyzés egy taktikai útmutatóhoz

Azt hiszed, legjobb mászt vádolni,
hogy ne haragudj sokáig önmagadra,
azt hiszed, úgy könnyebb veled a
békekötés... ez az előrelépés titka,
csak saját nyomdokaidon haladsz,
és fölragyognak melletted a szétszórt
gondolatok, megremegnek
a kiürített csillagok.

Lobogó hajjal feszíted a korlátokat,
melyeket magadnak állítottál,
közben nő körülötted az árnyék-tartomány,
fulladozol a levegő-oszlopok között.

Lent meg szorongatnak a fák, amiket
te ültettél, már elfelejtetted, hogy
te törted az erdei ösvényt, most pedig
járhatatlanná tetted az utat.

Távolodó lépéseid mögött ördögfiókák
keverik ritmusodba az ütemet.

Megáll az éjszaka, jeltelen, sötét körmenet
lebegő fantomjai térdelnek föléd.

Nem tudsz kapaszkodni. Ég és Föld
között lánghol a korlát.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. PhD-fokozatát a PPKE BTK Irodalomtudományi Doktoriskolájában szerezte 2019-ben. Legutóbbi kötetei: „Zászló a szélben”. *Transzcendencia és küldetésstudat Reményik Sándor költészetében* (Hungarovox, 2020), *Carpe diem-kísérletek* (Napkút, 2021).

Lemeztelenített, elnémított kövek

„a kő nem él
de meg se hal”
(Kalász László: *Szenderedett*)

Az égett nyár porszagú teste
itt zihál mellemen,
ezt nem Prométheusz tette,
ezek méreg-szagú lángok,
a görög tüze telefüstölte
a dombokat, majd a hegyek
közé rekedt, ...a görög táguló
orrlyukakkal leoldotta láncáról
a vadlovakkal versenyző szelet.
A völgykatlanban felforrósodott
kövekre fonnyadt az ájult
virág, árnyék-szemű halál
tűzte hajába, mögötte óriás
szkarabeusz botladozott
végzete felé, izzottak a kövek.
A képzelet nehéz súlya
szétmorzsolta a szikla-szörnyeket,
csak a hegy lábánál állt meg
a förgeteg, s a rothadó élet alatta
lassan hullá-keménnyé merevedett.

Majd később megindult az osztódás,
új kövek születtek, sokasodtak
a sima képű kavicsok, cseppkövek
és kovadarabok, a felszabadított
sziklák üregeit elöntötte a gyűlölet.
A kő nem él, de megöl, megsebez,
a kőlapon már nem látszik a
parancsolat, lehullottak a betűk.
Csak a vak anyag maradt
a megtévedt csőcseléknek.
Csak a meztelen rémület maradt,
s nem csak a kő halt meg.